

Parijs na Trump

De Amerikaanse president Trump heeft Europa aangedaan. Het eerste bezoek. Dat was wennen voor de Europese gastheren. Hij zet Europa met twee benen op de grond en wijst ons op onze taken en financiële verplichtingen. In Brussel was hij bij de inhuldiging van het nieuwe hoofdkwartier van de NAVO. In Italië was hij bij de bijeenkomst van de G7, de top van de zeven grootste industrielanden in de wereld. Wat blijkt: Trump heeft weinig op met Parijs. Daarmee doel ik op het klimaatakkoord dat vorig jaar in de Franse hoofdstad door alle staatshoofden is overeengekomen.

Het klimaatakkoord van Parijs is het meest omvattende akkoord in de strijd tegen de opwarming van de aarde. Het akkoord legt vast dat de temperatuur van de aarde niet meer dan twee graden Celsius mag stijgen. Maar belangrijker is het commitment er in te investeren. Ondertussen hebben meer dan 170 landen het verdrag ondertekend. Ook Nederland en het Europees Parlement hebben ingestemd. De handtekeningen staan. 'So far so good'.

Trump gelooft niet in het effect van het menselijk handelen en de klimaatverandering. Hij trekt de handtekening van de VS er onder uit. Hij kiest voor het verder exploiteren van fossiele brandstoffen, zoals steenkool en gas. Ik weet dat niet alle deskundigen het eens zijn over de oorzaken van de opwarming van de aarde. Zelf heb ik zitting gehad in een bijzondere commissie, die het vraagstuk in het Europees Parlement op een rij heeft gezet. Juist om niet steeds te belanden in een welles- niettes discussie. Onze conclusie is dat de mens wel degelijk één van de hoofdoorzaken vormt. Nu de mensheid in minder dan een eeuw de fossiel opgeslagen energiebronnen verstoort, komt er zoveel CO₂ vrij dat het evenwicht op de aarde wordt verstoord. Het unieke in het akkoord van Parijs is dat ook de ontwikkelingslanden meedoen. Grote groeiers zoals India en China hebben lang gesteld dat de Westerse wereld makkelijk praten heeft. Het Westen heeft verreweg de meeste natuurlijke bronnen verbruikt en nu de ontwikkelingslanden een groter deel van de welvaart opeisen, zou hierop een rem worden gegooid.

Na het bezoek van Trump pleit ik er voor het akkoord van Parijs onverkort uit te voeren. Het akkoord betekent een forse push voor innovaties op veel terreinen. Op alle fronten moeten we aan de bak, van energiezuinige huizen en kantoren tot zuinige en schonere auto's en ook het benutten van vrijkomende CO₂. Het interessante is dat deze investeringen zich op termijn terugverdienen. De kosten gaan hier voor de baat uit. Merkel, de Duitse Bondskanselier, heeft dit met haar keuze voor de Energiewende goed begrepen. Haar industrie floreert en zij roept nu ook Europa op een eigen koers te blijven varen, ook als dit op de korte termijn grote investeringen vraagt.

De grote industrieën steunen de overgang naar duurzame productie. Zij vragen op hun beurt om heldere standpunten van overheden en geen zigzag beleid. Zij wijzen erop dat de er sprake moet zijn van een transitie, een overgang. Deskundigen verwachten dat er een overgangperiode van zeker 40 tot 50 jaar nodig is, voordat we de fossiele bandstoffen niet meer nodig hebben. Regeren is vooruitzien: zo gaat Nederland, gasland bij uitstek, nieuwe woningen niet langer aan het gasnet aansluiten.

Volle vaart vooruit naar een duurzame economie, mét een betere benutting van grondstoffen. Zo ben ik een pleitbezorger van de bio-gebaseerde economie. Daarin maken we meer gebruik van

plantaardige grondstoffen en minder van fossiele bronnen, bijvoorbeeld bij het maken van plastics. Europa steunt deze overgang. Wij mogen ons in het ontwikkelen van oplossingen niet door Trump laten afremmen. Maar Europa laat ook kansen liggen. Zo heb ik mij de afgelopen tijd verdiept in het beter benutten van CO₂. We kunnen zien dat een tuinbouwcomplex in Terneuzen floreert door gebruik te maken van hoogwaardige CO₂, die vrijkomt bij een nabijgelegen kunstmestfabriek. Vorig jaar was ik in Canada, waar deze aanpak al verder is uitgerold. In Europa blazen we in onze industriegebieden CO₂ de lucht in, terwijl er slimme toepassingen beschikbaar komen. Gebruik en opslag van CO₂, bijvoorbeeld in lege gasvelden in de Noordzee, biedt mogelijkheden. Hierbij loopt Rotterdam voorop.

Kortom: het klimaatakkoord staat als een huis. Het blijft van ons allemaal. We moeten ook de industrie van nu in de transitie meenemen. Trump blijft welkom in Parijs; we kunnen hem dan laten zien, hoe idealen en zaken kunnen samengaan.

Wilt u hierover met mij in gesprek, kijk dan op www.lambertvannistelrooij.nl.

Ik dank u wel.

Lambert van Nistelrooij

Europarlementariër CDA